

LIBRIS | We know
books
ALEC BLENCHÉ

Erus și Lumile Nevăzute

Vol. V

Lumile gemene

Ilustrații de Doina Axenti



CUPRINS

CAPITOLUL I

Nu cum se așteptau / 4



CAPITOLUL II

O sursă de foc și multe bălți / 16



CAPITOLUL III

Jurnalul / 26



CAPITOLUL IV

Barbeghezi / 36



CAPITOLUL V

O veche legendă:
vânt și apă, apă și vânt / 44

CAPITOLUL VI

Carmac Taiga / 66



CAPITOLUL VII

Sunt vânt / 78



CAPITOLUL VIII

Spune *DA* / 92



CAPITOLUL IX

O nouă viață / 104



NU CUM SE AȘTEPTAU

CAPITOLUL I



În momentul în care Bo a bătut puternic pământul cu coada sa stufoasă, niciunul dintre ei nu-și putea imagina ce îi aștepta mai departe. Reușiseră să treacă de lumile întâlnite până atunci, însă acum totul avea să se schimbe. Și nu era numai frigul pe care îl simțiră cu toții de îndată ce aterizară acolo, dar era ceva și mai ciudat. Până atunci, trecerile printre lumi, deși neobișnuite, îi duceau pe toți în același loc. Însă acum, Erus, Sucre și Melina nimeriseră într-o parte, în vreme ce Alpi, Roua și Hanah erau de negăsit. Primul lucru pe care îl făcu Erus, când realizează că Roua nu era acolo, fu să o strige cu disperare. Îl urmă imediat Sucre... Apoi îi strigară pe Alpi și pe Hanah, însă niciun răspuns. Nu se auzea decât ecoul vocilor lor pierdute în jur. Dezamăgit, Erus începu să îl strige pe Bo. Cu siguranță, se gândea el, burgonul făcuse o năzdrăvănie și încurcase cumva borcanele, așa că trei dintre ei rămăseseră în urmă; sau, mai rău, îi trimisese în altă parte. Îi trecu prin minte că oriunde altundeva era mai bine pentru Roua decât aici. Un vânt ascuțit i se strecura pe sub haine, iar pământul era acoperit de zăpadă înghețată pe care abia putea merge, riscând să alunece. Era într-adevăr cea mai urâtă lume în care călătoriseră până atunci. Până și cerul era parcă de gheață, atârând deasupra lor ca un aisberg plutitor, gata, gata în orice moment să se prăvălească peste ei. Privi cu

disperare în jur. Nu vedea nici urmă de vreo așezare, relief sau măcar vreo vietate. Totul era monoton, întunecat și rece.

— Ai vreo idee unde ar putea fi? îl întrebă Melina, din ce în ce mai îngrijorată.

— Nu am idee nici măcar unde suntem noi, până nu apare zăpăcitul ăsta de burgon, spuse Erus cu supărare în glas, așa cum rar îl auzeai să vorbească.

— Hei, liniștiți-vă, sunt sigur că nu sunt departe. Unde ar putea fi? interveni Sucre împăciuitor. Poate că au alunecat și s-au îndepărtat un pic.

— Boooo! continuă Erus să strige.

Apoi trase aer să strige din nou și pieptul îi îngheță de-a binelea, așa că se înecă și începu să tușească din greu.

— Mare grijă avut, se auzi atunci vocea burgonului, care apăru parcă de nicăieri.

— Bo... Boo... se strădui Erus să vorbească, încântat că burgonul, își făcuse apariția. Unde sunt... unde sunt restul? reuși el să își ducă întrebarea la capăt.

Burgonul îl privi descumpănit, după care își lăsă privirea în jos cu tristețe.

— Bo, ce s-a întâmplat? Spune-ne, îl luă Melina la rost.

— Bo nu știut, Bo nu mai fost până aici, Bo nu cunoscut lumile reci, se văicări burgonul ca un copil certat pe nedrept.

— Hei, opriți-vă, interveni Sucre, care, în mod neobișnuit, era cel mai calm dintre ei. Nu știe, continuă el. Ne-a spus încă din Karagul că nu cunoaște lumile reci.

— Și totuși, unde sunt? Bo, iartă-mă, te rog... doar că... Roua, Alpi, Hanah... mi-e teamă să nu fi pățit ceva... Ai greșit cumva trecerea? I-ai trimis în altă parte? spuse Erus într-un suflet.



- Bo nu greșit, Bo nu poate greșit... toți ajuns aici.
- Ești sigur? întrebă și Melina.
- Bo sigur, toți aici, dar... toți nu aici... spuse Bo confuz.
- Bun, dacă Bo spune că toți sunt aici, atunci eu îl cred. Nu ne-a dezamăgit până acum și nu o va face nici acum, nu-i așa, prietene? zise Sucre, încercând să-i încurajeze.
- Burgonul îl privi cu mulțumire și dădu din cap afirmativ.
- Atunci, să-i căutăm... continuă Sucre, sigur pe el.
- Taci un pic, îl întrerupse Erus privind în jos cu atenție, parcă încercând să deslușească ceva.
- Erus, înțeleg că ești îngrijorat, și eu sunt, dar...
- Liniște, repetă Erus încruntându-se. Auziți și voi...?
- Melina se întoarse și ascultă cu atenție.
- Parcă... se aude ceva, spuse ea zâmbind.
- Vine din partea aceea... zise Erus și o luă la fugă într-un suflet.
- Hei, hei, stai! Nu vrem să te pierdem și pe tine, strigă Sucre după el.
- Să mergem, îl îndemnă Melina și o luă și ei la fugă după Erus.
- Nu dură mult și, în ceața care plutea în jur, îl găsiră pe Erus trăgându-și sufletul.
- I-am găsit... uite-i! spuse el.

Și arată în față, acolo unde se puteau distinge trei siluete venind în grabă spre ei.

— Roua, Rouaaaa! strigă iar Erus și o luă iarăși la fugă, în vreme ce Roua alerga și ea spre el, fericită.

După câteva momente, ajunseră față în față. Săriră să se îmbrățișeze, însă se izbiră puternic de ceva și căzură la pământ.

Erus se ridică uluit, în vreme ce Roua privea și ea descumpănită de jos.

— Ce s-a întâmplat? se auzi Alpi, de undeva din spate. Erus privi cu atenție și întinse mâna în față, apoi și-o trase subit.



- Este un... un zid... invizibil, spuse el încercând din nou. Își lipi palma de ceea ce părea a fi un zid transparent.
- Booo! strigă iarăși Erus către burgon. Ce înseamnă asta? Alpi nu mai așteaptă și se lasă la pământ, înfigându-și pur și simplu degetele printre bucățile de gheață. Nu rezistă însă mult: căzu pe jos de durere, în vreme ce degetele îi tremurau de frig.
- Alpi, ce ai văzut? Ce fel de lume este asta? îl întrebă agitat Erus, care nu mai putea suporta gândul că era despărțit de Roua.
- Alpi însă nu răspunse. Stătea acolo pe jos, cu ochii închiși.
- Alpii! Alpi... ce lume este? Poate să-mi spună cineva ce lume este? strigă Erus, mai, mai să-și piardă cumpătul.
- Nu este o lume, îi răspunse în cele din urmă Roua, îngândurată.
- Cum adică, nu este o lume? întrebă Erus, lipindu-se de zidul invizibil.
- Adică nu este o lume, sunt două, îi răspunse Roua, și un pietroi de gheață parcă i se prăvăli lui Erus în suflet.
- Două? întrebă el, făcând ochii mari.
- Exact, spuse Roua, două lumi gemene.

— Gemene? întrebă Sucre, care ascultase totul cu mare atenție. Adică, la fel?

— La fel, îi răspunse Roua descumpănită.

Apoi se ridică și se așează în fața lui Erus. Își întinse palma și o lipi de zid. Erus făcu la fel. Palmele lor erau față în față, dar nu se puteau atinge. Era atât de straniu ca ea să fie acolo, la câțiva centimetri, și să nu o mai poată îmbrățișa, să nu o mai poată atinge. Simțea atâta furie, că ar fi fost în stare să lovească zidul cu pumnii până când s-ar fi năruit ambele lumi, numai să fie cu ea.

— Erus, îl strigă Roua pe un ton blând. O să o descurcăm noi și pe asta.

Erus o privi cu ochii în lacrimi și furtuna din el începu să se liniștească. De fapt, pacea și liniștea din ea puteau să treacă orice zid și să ajungă și la el, atunci când avea nevoie mai mare de asta. Niciun zid, niciun tărâm întreg nu putea să stea între ei, atâta vreme cât se iubeau... Iubirea învinge orice, iar Erus știa mai bine ca oricine acest lucru. Așa că, pentru moment, se liniști.

— Bine... vom merge așa, unii pe lângă alții, până când găsim o trecere, spuse el, încrezător.

— Teamă mi-e că va trebui să ne despărțim, spuse Roua privind-l cu tristețe în ochi.